

[Poul Møller.]

brugsministeren, men under økonomiministeren. Mon dette vækstudvalg egentlig kan løse det problem? Nedsættelsen af flere udvalg løser ikke i sig selv inflationsproblemet. Når vi hørte om alle de midler, der kan bringes i anvendelse, når vi hørte om alle de ting, der kunne bruges, så var det jo egentlig ikke råd, der manglede. Sandheden er vel den, at hvis inflationsproblemet skal løses, så er det den politiske vilje, det kommer an på. Og dette gælder både indkomstpoltikken og en lang række andre foranstaltninger. Det er ikke, fordi man ikke ved så nogenlunde, hvor man skal begynde for at angribe inflationen; det er et spørgsmål om, hvorvidt man vil anvende midlerne.

Jeg vil derfor vove den påstand, at regeringens økonomiske politik, som vi hidtil har set den, ikke kan løse problemerne. Vi befinder os nu i et finansår, hvor vi har alle tiders største overskud på statsfinanserne. De, der har ønsket et statsoverskud, har fået det, 1500 mill. kr. i overskud på drifts- og anlægsbudgettet. Men disse penge bruges jo i virkeligheden til at finansiere byggeriet for at undgå, at renten skal blive så høj, som den ville være uden disse penge. Når man taler om, at der er kreditstramning i Danmark, så er den virkelige sandhed jo, at man over statsfinanserne forsøger at lette kreditten, at lette investeringerne. Det kan være et agtværdigt formål i sig selv at sige, at vi begrænser forbruget og den private opsparing og flytter pengene over til obligationsmarkedet og bruger dem til at købe obligationer for til støtte for byggeriet og andre investeringer, som vi synes skal støttes. Men det løser jo ikke inflationsproblemet; det har ikke noget at gøre med en inflationsbekæmpende politik, fordi den samlede efterspørgsel i samfundet ikke falder dermed. Jeg har gerne villet sige dette, fordi jeg tror, at det er nødvendigt, at vi gør os klart, at der ikke føres nogen antiinflationspolitik i Danmark.

Vi er meget interesserede i problemet med at finde frem til indkomstpoltiske metoder, der kan sikre, at vi virkelig kan bringe indkomststigningerne i et vist forhold til produktionsstigningerne. Vi er meget interesserede i opsparingsproblemerne, og i den forbindelse vil jeg gerne sige,

at kan vi løse vort almindelige pensionsproblem her i Danmark på en sådan måde, at befolkningen gennem en stor, bredt anlagt opsparing kan bidrage til inflationsbekæmpelsen, har det i høj grad det konservative folkepartis interesse.

Jeg mener også, at vi må stille os venligt over for i hvert fald under spidsbelastninger i erhverv, der har spidsbelastninger; at tage fremmed arbejdskraft ind. Vi har peget på problemet om en stærkere og mere nøjagtig budgetkontrol og en fastere planlægning, og vi har peget på problemet om det administrative system vedrørende refusionsordningerne. Vi har nu fået beregninger fra finansministeriet, som vi takker for, over vort forslag fra september; vi kan nu konkretisere vore tanker og vil benytte sommerferien til det, ligesom vi selvfølgelig vil tilpasse det til vore skattereformsynspunkter.

Skattereformen må under hensyn til inflationsbekæmpelsen bygge på princippet om at flytte skattebyrden fra indkomst til forbrug. Hvorfor mislykkedes disse skattereformbestræbelser? Jeg tror, man kan sige, at der dybt ind i hvert fald i vor gruppe var en manglende tillid til, at regeringen ville give afkald på sin egen politik, sine egne bestræbelser for at føre en skattepolitik, som ikke var brugbar efter vor opfattelse.

Jeg beklager for så vidt, at vi ikke kunne bruge hele vinteren til at søge at løse vore økonomiske problemer, også ved gennemførelsen af en skattereform. Jeg tror, at mangt og meget havde taget sig anderledes ud, hvis skattereformen var blevet et led i den økonomiske politik. Men arbejdet med merværdiafgiften var jo udskudt på grund af ønsket om at få en behandling af hele detailomsproblemet, således at der ikke var grundlag for partierne til en stillingtagen til, om de ønskede merværdiafgift eller detailafgift. Jeg beklager det, men sådan fandt det altså sted, og da denne klarhed så var tilvejebragt, havde vi haft kommunevalget, som afgørende ændrede meget i den skattepolitiske stilling. Regeringens lyst til at indgå et nyt forlig efter boligforliget med oppositionspartierne var jo kendeligt svækket. Skattefradragsretsproblemet, som ikke tidligere havde været et problem, blev nu gjort til et væsentligt